

Arrest

nr. 264 990 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juli 2021.

Gelet op de beschikking van 24 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 25 februari 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat niet mag worden vergeten dat zij met psychische problemen kampt, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden. De commissaris-generaal stelt vast: “Uit uw verklaringen en de neergelegde stukken blijkt evenwel dat u met psychologische problemen kampt en meer bepaald aan PTSD lijdt, doch wordt nergens aangegeven of en zo ja hoe deze aandoening uw vermogen om uw asielmotieven uiteen te zetten zou beïnvloeden.” en geeft aan: “Er werd u evenwel de ruimte gelaten om uw asielmotieven vrij te vertellen en aan het begin van het onderhoud werd u op het hart gedrukt dat u het onmiddellijk moet aangeven als u een extra pauze wenste (notities van het persoonlijk onderhoud J. K., d.d. 9 februari 2021, CGVS K., p. 2). Voorts gaven u noch uw advocaat tijdens of na het persoonlijk onderhoud aan dat u problemen ondervond. Evenmin kan er uit het verloop van het persoonlijk onderhoud opgemaakt worden dat u door uw psychologische problemen niet in staat was om uw asielmotieven naar behoren uiteen te zetten.”

Verzoekster verwijst naar de verklaringen van haarzelf en die van haar partner en geeft aan dat zij meermaals in tranen uitbarstte. De Raad stelt echter vast dat niets erop wijst dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. Hierbij kan nog worden aangestipt dat iedere verzoeker zich tijdens de gehoren blootstelt aan een zekere vorm van stress. Verzoekster brengt geen elementen aan die aantonen dat andere maatregelen nodig of nuttig waren. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij verwijzende naar het vooraf gestelde dienaangaande besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

4.2. De commissaris-generaal stelt op uitgebreid gemotiveerde wijze vast dat enkele merkwaardigheden in de houding van verzoekster en haar partner, die hoegenaamd niet in overeenstemming gebracht kunnen worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, een ernstig voorbehoud plaatsen bij de geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vluchtmotieven. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden onder meer dat, gelet op de voorgehouden problemen met haar familie, het zeer bevreemdend is dat verzoekster thuis wist te ontsnappen en naar Zweden kon vluchten terwijl zij A. in de steek liet en erger nog, hem hier helemaal niet van in kennis stelde, zelfs niet wanneer ze in veiligheid was in Zweden. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat het feit dat verzoekster zou denken dat haar vader en broer hun wraakpogingen plotsklaps zouden staken tegenover A., en zij hem aldus niet diende te verwittigen, frappant is en de geloofwaardigheid van de door haar verklaarde feiten ondermijnt.

Verzoekster ontkent de vaststellingen niet, doch poogt haar houding te verschonen door te stellen dat zij toen afstand heeft genomen en te verwijzen naar haar psychische problemen waardoor zij niet altijd rationeel zou redeneren. Verzoekster voert in wezen slechts een algemeen betoog, maar biedt hiermee geen aannemelijke verklaring voor de pertinente en concrete vaststellingen die de kern van haar vluchtrelaas betreffen. Zoals hoger vastgesteld, werd eveneens rekening gehouden met de mentaal-psychische toestand van verzoekster. Zij slaagt er niet in het besluit van de commissaris-generaal dat haar houding ernstige vraagtekens plaatst bij de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met haar familie te ontkrachten.

4.3. Waar verzoekster vervolgens, na het motief uit de bestreden beslissing betreffende haar huwelijk in Zweden met een moslim van Algerijnse afkomst te hebben geciteerd, aangeeft dat het nochtans duidelijk is dat haar familie uiteindelijk “de zegen gegeven had aan dit huwelijk. De Algerijnse man was immers een strenge moslim.” en verwijst naar haar verklaringen, kan zij evenmin overtuigen.

De Raad benadrukt: “Voorts blijkt dat u na uw vlucht uit Albanië in 2018 geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Zweden (CGVS Kade, p. 12). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet heeft gedaan. Ter verantwoording stelt u dat u schrik had dat uw broer u zou vinden vooraleer de aanvraag zou kunnen behandeld worden (CGVS Kade, p. 12). Deze verklaring is niet ernstig, aangezien u daarnaast ook aanhaalt dat uw broer helemaal niet wist dat u in Zweden was (CGVS Kade, p. 11). Bovendien was u net omwille van een vrees op vervolging weggevlucht uit Albanië. Verwacht mag worden dat u eens in veiligheid in een ander land internationale bescherming aanvraagt.” (eigen onderlijning), waaraan verzoekster voorbijgaat.

Door het tegenovergestelde te beweren en passages uit haar verklaringen te citeren die zij relevant acht, kan verzoekster geen ander licht werpen op de vaststellingen van de commissaris-generaal gestoeld op haar verklaringen dat onder meer moeilijk ingezien kan worden dat haar ouders zomaar akkoord zouden gegaan zijn met dit huwelijk aangezien verzoeksters familie naar haar eigen zeggen uiterst traditioneel is en zelf wenst te beslissen met wie de dochters trouwen.

Een ander licht werpt verzoekster evenmin op de beoordeling van het feit dat zij opnieuw een relatie aanging met haar partner in Albanië door te stellen dat: “het slabakkende huwelijk van de verzoekende partij in Zweden en het feit dat ze nog wat aan het aftasten waren” over het hoofd werden gezien. Hiermee gaat verzoekster voorbij aan de kern van het pertinente motief van de commissaris-generaal: “Bovendien is het verwonderlijk dat u beslist u om A. te contacteren wanneer u opnieuw in Albanië bent en opnieuw met hem afsprak in Albanië (CGVS Kade, p. 17 en CGVS A., p. 6). Uw ouders zijn namelijk nog steeds in de veronderstelling dat u een getrouwd leven leidt in Zweden (CGVS Kade, p. 17), en jullie relatie, die de aanleiding gaf voor jullie vervolgingsvrees, was net op toevallige wijze ontdekt (CGVS Kade, p. 9). Bovendien bent u in de mogelijkheid om A. te contacteren (CGVS Kade, p. 17) en was A. in de mogelijkheid om zich vrij te bewegen en het land te verlaten. Er kan bijgevolg niet ingezien worden waarom jullie - gezien de problemen die jullie voorhouden gekend te hebben in het verleden in Albanië - dergelijk risico nemen in plaats van onmiddellijk in het buitenland af te spreken om jullie relatie nieuw leven in te blazen. In de kantlijn daarvan dient ook opgemerkt te worden dat het vreemd is dat A. uiterst vaag blijft over het tijdstip waarop hij naar Italië gegaan is (CGVS A, p. 9). Zo is hij niet in staat

om aan te geven of zijn reis naar Italië voor of na de problemen met uw familie was (CGVS A., p. 9). Verwacht kan worden dat A. chronologisch kan plaatsen wanneer hij in dat turbulente jaar 2018 naar Italië is gereisd.” (eigen onderlijning). Minstens slaagt zij er met haar, wederom algemene poging te verschonen, niet in hieraan afbreuk te doen.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende volgende motieven: “Tot slot is het frappant dat u in 2019, nadat u samen met A. Albanië definitief verlaten hebt, jullie de procedure van jullie verzoek om internationale in Duitsland niet hebben afgewacht (CGVS A., p. 10 en CGVS Kade, p. 13). Ter verantwoording stelt u dat u schrik had dat uw familie jullie zou kunnen vinden in Duitsland omdat u uw vriendin op de hoogte had gebracht (CGVS Kade, p. 13) hetgeen A. bevestigt (CGVS A., p. 10). Wederom dient te worden vastgesteld dat dergelijke verklaring alle overtuigingskracht mist. Immers, uit niets blijkt dat jullie sinds jullie in België zijn, jullie huidige verblijf in dit land trachten te verbergen. Op basis van het facebookprofiel van A. (CGVS A., p. 19) wordt namelijk eenvoudigweg duidelijk dat hij zich in België bevindt, omdat hij met een facebookprofiel onder zijn eigen naam, voorzien van een foto van jullie samen, op de openbare facebookgroep ‘Albanezen in België’ vraagt op welke manier hij zijn Albanees rijbewijs kan omzetten. Dergelijk gedrag haalt uw argumentatie onderuit en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van uw familie.” Verzoekster kan niet worden bijgetreden in haar betoog waarin zij aangeeft dat haar partner “misschien slimmer” had moeten zijn, “doch deze had niet door dat dit mogelijks toch belangrijke hints kan geven over hun verblijfplaats.” en stelt: “Deze vraagtekens laten aldus niet toe om twijfel te zaaien omtrent de oprechtheid van de vrees van de verzoekende partij”. Verzoekster betwist in wezen niet, doch poogt te minimaliseren wat gelet op de gegronde vaststellingen niet volstaat om de motieven onderuit te halen.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar haar eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slaagt de concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Zij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar ingeroepen vluchtrelaas.

4.4. De commissaris-generaal stelt verder vast: “Bovenstaande vaststellingen die uw geloofwaardigheid aantasten nagelaten, (...) u geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of in geval het bij een terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen zou komen – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

De Raad wijst erop dat internationale bescherming inderdaad slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster en haar partner in het verleden geen bescherming hebben gezocht bij de Albanese lokale autoriteiten voor de slagen en mishandeling die zij zouden hebben ondergaan of de bedreigingen die werden geuit. Dit wordt door verzoekster noch ontkent, noch weerlegt. Tevens motiveert de commissaris-generaal op uitgebreide wijze dat zij er niet in slagen dit nalaten te verklaren en geeft hij terecht aan dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verzoekster neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel waarbij zij onder meer verwijst naar de aanwezigheid van corruptie. Het uitvoerige, doch algemene betoog in het verzoekschrift dat bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekster maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins

aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoekster een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt zij er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt ook hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzingen naar en citaten uit algemene informatie volstaan niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke.

4.5. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

4.6. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, benadrukt de advocaat van de verzoekende partij dat mijnheer katholiek is en mevrouw moslim. Ze vrezen bij een terugkeer te zullen worden gedood. Ze vrezen tevens dat hun kind bij een terugkeer en eens het 16 jaar oud is, volgens de canon ook slachtoffer zal worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat waar ter terechtzitting wordt benadrukt dat mijnheer katholiek is en mevrouw moslim en dat zij vrezen bij een terugkeer te zullen worden gedood, in wezen wordt beperkt tot het louter herhalen van eerder aangebrachte argumentatie, in welk verband in voormelde beschikking het volgende wordt vastgesteld:

“Een ander licht werpt verzoekster evenmin op de beoordeling van het feit dat zij opnieuw een relatie aanging met haar partner in Albanië door te stellen dat: “het slabakkende huwelijk van de verzoekende partij in Zweden en het feit dat ze nog wat aan het aftasten waren” over het hoofd werden gezien. Hiermee gaat verzoekster voorbij aan de kern van het pertinente motief van de commissaris-generaal: “Bovendien is het verwonderlijk dat u beslist u om A. te contacteren wanneer u opnieuw in Albanië bent en opnieuw met hem afsprak in Albanië (CGVS Kade, p. 17 en CGVS A., p. 6). Uw ouders zijn namelijk nog steeds in de veronderstelling dat u een getrouwd leven leidt in Zweden (CGVS Kade, p. 17), en jullie relatie, die de aanleiding gaf voor jullie vervolgingsvrees, was net op toevallige wijze ontdekt (CGVS Kade, p. 9). Bovendien bent u in de mogelijkheid om A. te contacteren (CGVS Kade, p. 17) en was A. in de mogelijkheid om zich vrij te bewegen en het land te verlaten. Er kan bijgevolg niet ingezien worden waarom jullie - gezien de problemen die jullie voorhouden gekend te hebben in het verleden in Albanië - dergelijk risico nemen in plaats van onmiddellijk in het buitenland af te spreken om jullie relatie nieuw leven in te blazen. In de kantlijn daarvan dient ook opgemerkt te worden dat het vreemd is dat A. uiterst vaag blijft over het tijdstip waarop hij naar Italië gegaan is (CGVS A, p. 9). Zo is hij niet in staat om aan te geven of zijn reis naar Italië voor of na de problemen met uw familie was (CGVS A., p. 9). Verwacht kan worden dat A. chronologisch kan plaatsen wanneer hij in dat turbulente jaar 2018 naar Italië is gereisd.” (eigen onderlijning). Minstens slaagt zij er met haar, wederom algemene poging te verschonen, niet in hieraan afbreuk te doen.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende volgende motieven: “Tot slot is het frappant dat u in 2019, nadat u samen met A. Albanië definitief verlaten hebt, jullie de procedure van jullie verzoek om internationale in Duitsland niet hebben afgewacht (CGVS A., p. 10 en CGVS Kade, p. 13). Ter verantwoording stelt u dat u schrik had dat uw familie jullie zou kunnen vinden in Duitsland omdat u uw vriendin op de hoogte had gebracht (CGVS Kade, p. 13) hetgeen A. bevestigt (CGVS A., p. 10). Wederom dient te worden vastgesteld dat dergelijke verklaring alle overtuigingskracht mist. Immers, uit niets blijkt dat jullie sinds jullie in België zijn, jullie huidige verblijf in dit land trachten te verbergen. Op basis van het facebookprofiel van A. (CGVS A., p. 19) wordt namelijk eenvoudigweg duidelijk dat hij zich in België bevindt, omdat hij met een facebookprofiel onder zijn eigen naam, voorzien van een foto van jullie samen, op de openbare facebookgroep ‘Albanezen in België’ vraagt op welke manier hij zijn Albanees rijbewijs kan omzetten. Dergelijk gedrag haalt uw argumentatie onderuit en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van uw familie.” Verzoekster kan niet worden bijgetreden in haar betoog waarin zij aangeeft dat haar partner “misschien slimmer” had moeten zijn, “doch deze had niet door dat dit mogelijks toch belangrijke hints kan geven over hun verblijfplaats.” en stelt: “Deze vraagtekens laten aldus niet toe om twijfel te zaaien omtrent de oprechtheid van de vrees van de verzoekende partij”. Verzoekster betwist in wezen niet, doch poogt te minimaliseren wat gelet op de gegronde vaststellingen niet volstaat om de motieven onderuit te halen.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar haar eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slaagt de concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Zij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar ingeroepen vluchtrelaas.”

De Raad benadrukt tevens: “4.4. De commissaris-generaal stelt verder vast: “Bovenstaande vaststellingen die uw geloofwaardigheid aantasten nagelaten, (...) u geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of in geval het bij een terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen zou komen – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

De Raad wijst erop dat internationale bescherming inderdaad slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster en haar partner in het verleden geen bescherming hebben gezocht bij de Albanese lokale autoriteiten voor de slagen en mishandeling die zij zouden hebben ondergaan of de bedreigingen die werden geuit. Dit wordt door verzoekster noch ontkent, noch weerlegt. Tevens motiveert de commissaris-generaal op uitgebreide wijze dat zij er niet in slagen dit nalaten te verklaren en geeft hij terecht aan dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verzoekster neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel waarbij zij onder meer verwijst naar de aanwezigheid van corruptie. Het uitvoerige, doch algemene betoog in het verzoekschrift dat bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekster maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegt, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoekster een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt zij er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt ook hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzingen naar en citaten uit algemene informatie volstaan niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke.”

De verzoekende partij laat na een concreet antwoord op de gronden van voormelde beschikking betreffende de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas te bieden en slaagt er dan ook niet in de concrete vaststellingen in voormelde beschikking te weerleggen. De Raad beklemtoont verder tevens dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. Uit de bestreden beslissing en voormelde beschikking blijkt echter dat, de vaststellingen die de geloofwaardigheid van de verzoekende partij aantasten nagelaten, de verzoekende partij geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of in geval het bij een terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen zou komen – geen of onvoldoende een

beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in het geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in de voornoemde beschikking. De verzoekende partij gaat hier niet op concrete wijze op in, laat staan dat zij erin slaagt deze in een ander daglicht te plaatsen. Kortom, de verzoekende partij toont niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. De verzoekende partij gaat hier niet *in concreto* op in zodat zij er niet in slaagt deze te weerleggen. Hierin slaagt zij evenmin door hieraan een slechts hypothetische vrees vast te knopen in hoofde van haar kind waarbij zij wederom voorbijgaat aan de vaststellingen omtrent haar relaas in voormelde beschikking en de bestreden beslissing die zij niet weerlegt zodat zij hierop niet zonder meer kan steunen. Noch door te herhalen, noch door hieraan een hypothetische vrees te koppelen, brengt de verzoekende partij elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven. De verzoekende partij brengt geen concrete en dienstige argumenten bij die een ander licht werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET